

1Kor; 15:1-9.

Hittanos gyerekekkel, olyan 10-11 évesekkel szoktam csináltatni egy olyan feladatot, hogy írják le, miért hisznek Istenben (ha hisznek benne), és milyennek képzelik őt. Nagyon érdekes képzeteik vannak. Megmutatnak valamit ezek a képzetek abból, hogy milyen velünk született elvárásaink vannak az Istennel szemben. S érdekes ezekre a gyerekszáj által kimondott dolgokra figyelni, mert ezek az elvárások bennünk, felnőttekben is tovább élhetnek. Talán olyan dolgot is kimondanak a gyerekek, melyek bennünk, a mi lelkünk mélyén is megvannak. Nézzünk tehát néhány példát, mit mondanak a gyerekek?

„Azért hiszek Istenben, mert megóv a balesetektől.” Aztán: „Azért hiszek Istenben, mert ha imádkozok Istenhez, akkor az be is szokott válni.” Továbbá: „Azért hiszek Istenben, mert kértem, hogy gépezhessek, és gépezhettem!” Ő megemlíti még, hogy csodatevőnek képzelet Istent. S végül: „Azért hiszek Istenben, mert vágyainkat teljesíti.” – Ezek a válaszok pedig – azt hiszem – sokunk vágyait megjelenítik. Ugyanakkor – bármennyire is szimpatikus istenkép rajzolódik is ki a gyermekek írásaiból – én a saját tapasztalataim alapján nem tudnám osztani a gyerekek vélekedését. Én nem mondhatnám, hogy megóv a balesettől. Én legfeljebb azt tudom mondani, megóvott a balesetekben, s hála neki, nem lett semmi bajom, amikor felborultunk az autópályán. De tudom, hogy sokan még ezt sem mondhatnák, mert lehet, hogy valakinek egy balesetben maradandó sérülése keletkezett, s tudjuk valamennyien, hogy sokan az életüket is vesztik. Aztán azt se mondhatnám, hogy amikor imádkozok, az be szokott válni. Legfeljebb azt mondhatnám, hogy Isten sok-sok kérésemet teljesítette már, de vannak kéréseim, amiket nagyon szeretnék bár, de nem teljesített az Isten. Legalábbis még nem. S végképp nem mondhatnám, hogy Isten minden vágyamat teljesítene. Nem tudom, hogy ül-e itt köztünk olyan, aki azt mondaná, hogy neki az összes vágyát teljesítette az Isten, de nem hiszem, hogy létezne ilyen ember. Egyszerűen azért, mert az Isten nem ilyen. Lehet, hogy a gyerekek így képzelik el, de Isten nem ilyen.

Szokták mondani, hogy „Ha Isten létezne, akkor nem engedné a szenvedést, a balesetet és azt a sok rosszat, ami a világban van.” Ilyenkor arról az istenről beszélnek, akiről a gyermekek fantáziálnak. Akit a gyermeki képzelet teremt. Csakhogy ilyen isten NINCS! És ezt ti, akik ma a vigasz-istentiszteletre jöttetek, pontosan tudjátok. Mert ti fájdalommal jöttetek ma ide. A legnagyobb fájdalommal. A halál okozta fájdalommal. Van, aki a házastársát gyászolja, sok egybeforrasztó évtized után. Van, aki szerető, gondoskodó szülőt. S lehet olyan is, aki gyermeket, méhe gyümölcsét veszítette el. S ha létezne ez a gyerekek alkotta, vágyteljesítő Isten, akkor ezt nem engedte volna. De ez az isten nem létezik. Igényünk biztos lenne rá, de nem létezik, mert ez csak a vágyaink által megfogant és fantáziánk által megszült bálvány, akiről az élet nehézségeivel szembesülve hamar kiderül, hogy igazából NINCS! Sokan hisznek ugyan benne felnőttként is, mert szeretnék, hogy legyen, de a valóság megmutatja, hogy nincs. S mikor ez kiderül, sokan annyira csalódtak lesznek, hogy rögtön beállnak a duzzogó ateisták közé.

Én nem ezt a nem létező istent hirdetem nektek, hanem a valódit. A létezőt. A Biblia Istent, Jézus Krisztus Atyját, aki nem egy mesebeli jó tündér, nem egy három kívánság teljesítő dzsinn, nem is egy multifunkcionális automata, akibe bedobáljuk az imáinkat (esetleg még az egyházfenntartói járulékunkat is), és kiadja cserébe álmaink megvalósulását. Nem. Isten nem egy kreatív szobapincér, akit mi a vágyainkkal és borralalóinkkal irányíthatunk. Nem ilyen istent hirdetek nektek, hanem egy szerető mennyei Atyát, aki a szeretetnek és szabadságnak világába helyezte el bennünket. S aki már nem teljesen naiv, az rögtön gyaníthatja, hogy ez azt is jelenti, hogy egyúttal a felelősségnek és fájdalomnak is a világába. Mert szabadság nem létezik felelősség nélkül, és ugyanígy szeretet sincs fájdalom nélkül. Mert a szeretet mindig hordozza a fájdalom kockázatát. A szeretet hordozza – hadd mondjam most ezt – a gyász kockázatát, hisz akit nem szerettek, annak a halála nem jelent fájdalmat. De akit szerettem, azt gyászolom, mert őt fájdalmas elveszíteni. És a létező Isten mégis egy szeretetre és szabadságra teremtett világba helyezte el bennünket. És lehet, hogy valakinek ez nem tetszik. Lehet, hogy valaki ilyen Istent nem akar, s azt mondja, hogy neki ilyen Isten nem kell. De másmilyen Isten nem létezik. S a létező Isten nélkül az ember élete nem csak vigasztalan, de értelmetlen is, s ráadásul nem egyéb, mint a halál zsákmánya. S lehet, hogy valakinek a valódi Isten nem kell, de ennek az élő Istennek, ennek a szabadságra és szeretetre teremtő Istennek, e szerető, mennyei Atyának van válasza, vigasza és gyógyítása a mi fájdalmainkra. Neki van ellenszere a halálra is. Ő nem csak annyit tud mondani, mint a magunk képzelte bálvány, amikor bekövetkezik a baj, hogy jó, akkor mégsem létezem, hanem érdembeli választ tud adni akkor is, mikor a gyászba és halálba ütközik a mi földi életünk. Istennek van szava, amire érdemes figyelni ezekben a határhelyzetekben is. Erről beszél nekünk a felolvasott igénk, s olyan dolgokat mond el nekünk, melyeket biztos nem találnának ki maguktól a tízéves gyerekek, de még mi felnőttek vagy akár a Nobel-díjas tudósok sem.

Először is azt mondja nekünk az élő Isten, hogy ő ismeri a mi fájdalmunkat. Méghozzá nem elméletben. Nem egyszerűen mindent tudása okán. Nem is könyvekből. Hanem azért, mert ez az Isten, aki a szeretet világába helyezte minket, osztozik a mi sorsunkban. Szeret minket annyira, hogy osztozzon még a fájdalmunkban is. Ő nem az érinthetetlen mennyei magasságból figyel minket, mint tudós a terráriumban lévő kísérleti jószágokat, hanem emberré lett, és Jézus Krisztusban eljött hozzánk. Egészen megtapasztalta a sorsunkat. Ő ezt az életet nem csak nekünk találta ki amolyan „nektek jó lesz, de én nem kérek belőle” alapon. Ő vállalta magának is, mert osztozni akart a sorsunkban. Méghozzá nem a kényelmes XXI. sz-i sorsban, nem egy gazdag Nyugat-európai létben, s nem is a milliomosok luxuséletében. Ő vállalta az ókori embernek a szegényes életét. Ő vállalta a katasztrofált milliók egyszerű életét. Ő nem riadt el attól, hogy az út pora bepiszkolja a lábát, mert ő szeret velünk lenni. Akár a porban is. Akár a szegénységben is. Akár a gondok, a szomorúságok és fájdalmak között is. Ő ismerte a gyász fájdalmát. Földi apját, Józsefet viszonylag korán elvesztette. Édesanyja özvegyasszonyként élt, és tudjuk, Jézusnak nagyon is volt érzékenysége az özvegyasszonyok, az árvák, a szegények és kiszolgáltatottak iránt. És az emberré lett Isten megismerte a

megaláztatást, a testi fájdalmakat és a halál fájdalmát is. Mindezt átélte, elszenvedte, és bele is halt. Isten tudja, hogy mit mond, amikor a halálról beszél. És mindezt ő előre elmondta és felvállalta, mert ezzel is meg akarta mutatni, hogy ő mennyire szeret minket, s hogy mit is jelent a szeretet. Isten szeretete az, hogy kész közel jönni hozzánk, kész elszenvedni a mi sorsunkat, kész átélni a mi fájdalmunkat, és kész szenvedni és a kereszten kínhalált is halni értünk. Mert ilyen halálosan komoly dolog a szeretet. És Isten megmutatta azt is, hogy mit jelent a felelősség. Mert ő magára vette a mi bűneink felelősségét is azzal, hogy a kereszten elvállalta büntetésünket. Meghagyott minket továbbra is felelős lényeknek. Nem csinált belőlünk kiskorú gyereket vagy felelősséget nem hordozó lényt, állatot. S engedi, hogy bűneink következményét, fájdalmát hordozzuk. De magára vette a felelősségből azt a részt, amit mi már nem tudtunk volna elhordozni. Magára vette azt, ami minket agyon nyomott volna. Magára vette Jézusban a végső büntetést, hogy a halál karmából kimentsen minket, hogy a halál ne tarthasson végleg fogva minket.

S ez a jó hír. Nekünk olyan Istenünk van, aki enged minket egy valódi életet élni. Nem visz el egy mesevilágba, ahol semmi sem számít, mert a jó tündér, meg a dzsinn mindent elsimít úgyis a végén. Nem. Isten engedi, hogy valós életet éljünk, valós örömmel, valós fájdalmakkal, valódi tétekekkel, valódi felelősségekkel, és valódi szeretettel. De mindeközben ő ott van velünk. Nem csak az örömeinkben, ő ott van a fájdalmakban is. Talán éreztétek is ezt sokan, hogy a fájdalmakban van a legközelebb hozzánk. Ezt Teréz anya úgy fogalmazta meg, hogy a fájdalmakban, amik a lelkét gyötörték, azt tapasztalta meg, hogy Jézus annyira közel van hozzá, hogy a töviskorona már szúrja. Nyilván ez csak egy szimbólum. De tény, hogy ez a közelebbi Isten e valós világon át elvezet minket egy másik világba. S ezért az útnak a fájdalma nem hiábavaló, mert ezen át egy mennyei világba juthatunk el. Merthogy ez a jó hír, hogy olyan is létezik. Mert az élő Isten válasza a halálra az élet. Jézus meghalt az Írások szerint, és ugyancsak az Írások szerint fel is támadt. Mert a mi szerető mennyei Atyánk ilyen hatalmas Isten, hogy tudott nekünk földi életet teremteni, és tud nekünk mennyei életet is ajándékozni. S mert szeret, ezért ezt meg is mutatta nekünk Jézus feltámadása által, hogy ne kelljen nekünk egész életünket a haláltól való rettevésben töltenünk. Nem az az ő válasza a halálra, hogy ne gondolj rá, fojtsd el magadban a félelmet, hanem az hogy bátran gondolhatsz rá, mert Jézusban láthatod, hogy az nem egyéb a hívőnek, mint az örökélet kezdete. A félelem azok számára, akik elhiszik Isten szavát, a jó hírt, Jézus feltámadása által átváltozott izgalom teli várakozássá.

S hogy könnyű legyen elhinni a jó hírt, a feltámadást és az örökéletet, ezért Isten megmutatta ezt nekünk Jézus feltámadásában. Jézust feltámadása után láthatták sokan. Láthatta több, mint ötszáz ember. Láthatták a tanítványok, és találkozhattak vele az asszonyok. És találkozott vele Pál apostol is. És ez a találkozás győzte őt meg arról, hogy Jézusban valóban közénk jött, valóban a sorsunkat vállalta az Isten. Neki ez korábban annyira furcsa volt, hogy még üldözte is azokat, akik ezt állították. Mert annyira nem tudta elhinni, hogy így szeret az Isten. Hogy ennyire közel jön az Isten. De találkozott a feltámadott Úrral, és ez mindent eldöntött. És én azt látom, hogy ma is ez dönt el mindent. Ha találkozol a feltámadott Úrral. Mert ebben a találkozásban van a válasz életünk összes kérdésére. A szenvedés kérdésére, a magány kérdésére, a fájdalom kérdésére és a halál kérdésére is. Benne, Jézusban ott a válasz mindegyikre, és ha találkozol vele, akkor az ő jelenlétében nem csak megkapod, de el is tudod fogadni ezeket a válaszokat. S ami fáj, az egy ideig továbbra is fájni fog. Ami hiány, az továbbra is hiányozni fog. Ami szomorúság, az továbbra is szomorúság marad. De mégis más lesz minden. Mert a fájdalom is értelmet nyer Jézus közelében, és a hiány is egészen más lesz, ha Jézus betölti, és a szomorúság közben is hála ébred a lélekben, és azt veszed észre, hogy bár akit elvesztettél, nincs már veled többet, és a körülményeid nemigen változtak, de te igen. Jézus mellett változol szép lassan, mert erőt kapsz, és már nem is érzed olyan szörnyen magad, és Jézus letörli a könnyeket, és apránként szépen megvigasztal. Mert Jézussal minden egészen más. Sokunk tapasztalata ez, mert Jézussal sokan találkoztunk, mert vele ma is találkozni lehet. Találkozni szeretetével a gyülekezetben, találkozni szavával a Biblia-olvasás alkalmakor, találkozni kegyelmével az úrvacsorában, s találkozni Szentlelkével csöndes imádságainkban. Jézussal találkozni lehet, mert feltámadt, és ma is él, és adja magát nekünk. Mert ilyen a mi szeretetteljes, kegyelmes, élő Istenünk, akiben van nekünk minden vigasztalásunk. Amen.

1. Hagy-e a felolvasott ige kétséget afelől, hogy Jézus valóban meghalt és valóban feltámadt?
2. Mi utal arra az igében, hogy Jézus halála és feltámadása nem esetlegesen, hanem Isten előre eldöntött tervének megfelelően történt?
3. Nagyjából hány ember lehetett szemtanúja annak, hogy Jézus feltámadt és él? Mi győzte meg Pál apostolt Jézus feltámadásáról?
4. Van-e értelme a keresztyén hitnek, ha nem hiszi valaki a feltámadást? (12-14. versek)
 - a) Szeretnél-e olyan Istent, aki minden vágyadat teljesíti?
 - b) Hogyan szembesültél azzal, hogy az élő Isten nem minden vágyat teljesítő? Hogyan tudtad elfogadni, hogy Isten akkor is létezik, ha nem minden vágyadat teljesíti? Hogyan tudtad elfogadni, hogy a szüleid akkor is léteznek, és szeretnek, ha valamit megtagadnak tőled? Érezted-e valamikor a fájdalomban különösen közel magadhoz az Istent?
 - c) Hogyan jutottál el a feltámadás hit elfogadásáig? (Eljutottál?) Számodra mi volt a meggyőző érv vagy tapasztalat a feltámadáshoz?
 - d) Volt, esetleg van gyászod, ami fájdalmat okoz? Segít Isten jelenléte és a feltámadás hite a gyász hordozásában? Ha igen, hogyan? Milyen vallásos szertartások és cselekmények jelentettek (jelentenek) számodra segítséget a veszteség és fájdalom hordozásában?